

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRĂGHICI, MIRUNA

Spintecătorul Sorții : Cartea lui Maitreya / Miruna

Drăghici ; postf. de Miruna Drăghici. - București : Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0539-0

821.135.1

Coperta: Miruna Drăghici
DTP: Susan Valerian

Editor: Valentin Ajder

Miruna Drăghici

SPINTECĂTORUL SORȚII

Cartea lui Maitreya

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

CAPITOLUL 16	
TURNUL	5
CAPITOLUL 17	
STEAUA	73
CAPITOLUL 18	
LUNA	93
CAPITOLUL 19	
SOARELE	109
CAPITOLUL 20	
JUDECATA	129
CAPITOLUL 21	
LUMEA	171
 EPILOG	181
POSTFAȚĂ	185

CAPITOLUL 16

TURNUL

Înaintând printre vălătucii de ceață, corabia tăia apele fără a face vreun zgomot. În aerul lăptos și greu, care nu lăsa să se întrevadă nimic, silueta masivă din lemn părea a se-ndrepta, fără ezitare, către o țintă doar de ea știută. Nici măcar valurile nu foșneau în aceste ape, ce păreau contopite cu văzduhul înghețat și alb.

„Am ajuns, frățioare, rogu-te, scoboară ancora.”

Chikara auzi în cugetu-i gândul lui Mugen și se puse-n mișcare. De când părăsiseră ținutul Shambuvar, își pierduse puterea de a grăi în limba oamenilor, așa cum știuse prea bine, din clipa aceluia jurământ, pecetluit cu propriu-i sânge. Nu regretase nicio clipă alegerea făcută, nu plânsese după cele pierdute; de fapt, nu pierduse nimic însemnat. Graiul dintre inima sa și cea a lui Mugen era cu mult mai limpede și mai simplu, era cel adevărat, care-i unise încă din primele clipe ale întâlnirii lor.

În liniștea desăvârșită, corabia se opri, iar ceva din neclintirea ei păru a se întipări și-n cele două siluete de pe punte.

„Trebuie să ne scoborâm cu barca...”

„Da, trebuie...”

Pentru multă vreme, gândurile nu fură urmate de vreo mișcare; doar într-un târziu, ca și cum ar fi fost apăsăți de poveri nevăzute, cei doi prieteni se așezară în căușul bărcii, desfăcând funiile ce-o țineau legată de corpul corabiei.

Vâsliră în tăcere, înaintând prin ceață; în sfârșit, barca mușcă țărnul, aducându-i la destinația dorită. Strângând din fălci, Chikara luă aer în piept și sări din barcă, pășind pe nisipul rece.

„Ești acasă, frățioare.”

„Și tu, Mugen. Ești sigur că vrei să pleci?”

„Trebuie să plec, Chikara, știi prea bine.”

Un oftat din adâncul pieptului fu răspunsul mării maimuțe. Mugen avea să plece către locul în care se aflau vrăjmașii săi, avea să-și pună, din nou, viața în primejdie, avea să poarte acele lupte de neînțeles, pe care oamenii le purtau între ei, până când trupurile și cugetele le erau sfărâmate. Deși fratele cel mare adunase-n făptura sa puteri nemaivăzute, inima sa rămăsese la fel de sfâșiată, la fel de fragilă ca-n clipa când porniseră la drum. Iar cele ce aveau să vină, știau amândoi, vor tăia și mai adânc în sufletu-i. Oare cât putea suporta

chiar și Mugen, cel fără de seamăn? Chikara nu găsisese răspuns la această întrebare, care-i frământa cugetul din clipa în care înțelesese, cu adevărat, adâncimile inimii lui Mugen.

„Nu-mi iau rămas-bun, Mugen, pentru că ai promis că vii la noi după... după ce-ți vei termina treaba în orașul oamenilor.”

„Dacă o voi termina cu bine, frățioare...”

Ochii lui Chikara se luminară, când își făcu auzit gândul, în mintea lui Mugen:

„Uneori ești mai puiantru decât mine, frate!”

Umbra unui zâmbet se prelinse peste buzele lui Mugen, însuflețind, pentru o clipă, chipul cel palid.

„Ascultă la mine, ascultă-mă bine! Glasul tău este straniu și înfricoșător, Mugen, dar inima ta ține tăinuită o mare comoară. Când le vei vorbi semenilor tăi, nu-ți căta vorbele și nu le meșteșugi, așa cum fac ei. Grăiește-le așa cum ne grăiești nouă, fraților de codru, din inimă, fără vreo opreliște sau ascunziș.”

„Așa cum nu le-a grăit nimeni până acum...”

„Întocmai, frate!”

Privirea albastră a lui Chikara, plină de lumină și încredere, îl învălui pe Mugen; o căldură furtunoasă, un val fierbinte și nestăvilat se revărsa peste inima cea rece, cuprinzând-o în puterea-i.

„Am o singură rugămintă, pentru vremea ce te așteaptă. Lasă-ți inima să se vindece, Mugen, măcar un pic. Cele întâmplare neamului tău, toată acea cumplită năpastă, tu n-ai fi putut s-o împiedici, n-ai fi putut să-i salvezi atunci, orice ai fi făcut. Dar poți... poți să-i salvezi pe cei de-acum... și pe cei ce vor veni.”

„Sfătosul meu frățior! Le știi pe toate, hm?”

„Nicidecum, Mugen; dar asta o știu!”

Toate gândurile, lumea întreagă, se topiră într-o îmbrățișare; apoi, la fel de tăcute, cele două fapte se desprinsă una de cealaltă. După câțiva pași, maimuța alburie dispăru, înghițită de revărsarea cețoasă; omul cel palid începu să vâslească pe apele întunecate, pierzându-se în puterea volburii.

* * *

Răcnind, asemeni unui războinic, Toshiaki își implântă, din nou, călcâiele în coastele bidiviului; însă, oricât de iute ar fi galopat sărmana creatură, pentru marele preot de pe muntele sacru tot nu era îndeajuns. Lăsând în urmă țărma rupt, unde purtase acea cumplită bătălie cu preoții întunecați ai Împărătesei, Toshiaki găsisă, priponiți la marginea pădurii, caii pe care sosiseră aceștia. Înșfăcând unul la întâmplare, se aruncase în șa,

chiuind, fără a mai privi-n urma sa. Toate gândurile, întregu-i cuget urla, asemeni unei vijelii dezlănțuite: trebuia să ajungă în capitală, cât mai iute, cu orice preț!

Fără a ști ce se petrece în marele oraș, Toshiaki simțea, cu întreaga-i ființă, că înfruntarea sa cu acei năpăstuiți confrăți ai săi, lipsiți de lumina propriului cuget, fusese doar începutul; începutul unor lucruri atât de mari, atât de înfiorătoare, încât aveau să zguduie, din temelii, întregul Yamatai. „Sau, poate chiar mai mult de-atât, dacă e să iau seama la spusele lui Sanae.”

Timp de-o clipită, gândul la preoteasă și la uluitoarea-i faptă, îi iscă o durere ascuțită: Sanae își lepădase forma și cugetul omenesc, însă reușise să desprindă Kawa de restul țărâmului. Pierdută undeva, în depărtările oceanului, acea bucată de pământ, cu toate făpturile ce-o locuiau, era dincolo de atingerea oamenilor. Sanae își împlinise legământul, fără de greș, dar cu ce preț! „Pentru ea, sacrificiul făcea parte din izbândă, de nedespărțit. Cred că a știut asta tot timpul, pesemne din asta își trăgea puterea și seninătatea. Voi încerca și eu să nu mă fac de ocară, surată, după propriile-mi puteri!”

Nici n-apucă prea bine Toshiaki să-și isprăvească gândul, că, din senin, se simți luat pe sus, aruncat în aer, cu tot cu bidiviu. Ceva nevăzut,

o pală de vijelie, parcă, se năpusti pe lângă el, cu o putere de neimaginat. Într-o singură clipire, preotul văzu pământul deasupra capului și cerul pe sub copitele calului; cu o bufnitură surdă, cal și călăreț, se rostogoliră-n iarbă.

O trosnitură, urmată de o durere infernală, cuprinse trupul preotului; încercând, din răsuputeri, să se miște, Toshiaki își dădu seama că umărul drept îi sărise din loc. Un urlet de agonie îi scăpă de pe buze, ca și cum acesta era singurul lucru care l-ar mai fi putut ține în viață. Cu privirea încetoșată de lacrimi, mai reuși să zărească o formă întunecată, ceva uriaș, albăstrui parcă, ce se apleca deasupra sa; apoi întreaga lumină se stinse.

Se trezi din nou, în ghearele unei dureri la fel de sfâșietoare. Asemeni unui fulger din văzduh, durerea îi străbătu umărul, apoi întregul trup, smulgându-i cugetul din adâncul liniștii în care se scufundase; cu mare greutate, preotul reuși să deschidă ochii.

Se afla așezat în iarbă, o mare verde care-l înconjura din toate părțile; firul drumului nu se zărea nicăieri. Se simți sprijinit de spinare, însă n-avu timp să se întrebe ce anume sau cine îl sprijinea; un glas înfiorător, horcăit și greu, se făcu auzit, întrebându-l:

— Ești bine, sfinția ta? Ți-am pus umărul la loc.

Imediat i se ivi-n minte chipul lui Akuma, mutilat de foc și ură, și glasul acelei făpturi, venit parcă din adâncimile de nepătruns ale morții. Dar Akuma era la Curte, țesându-și propria cale, propria răzbunare, nu putea fi aici, în pustietatea de la marginea țării! Nicicum nu...

— Sfinția ta...

Îcnind din greu, Toshiaki dădu să se-ntoarcă, însă nu mai fu nevoie: cel ce grăise i se așeză-n față. Icnetul de durere i se preschimbă într-unul de uimire: bărbatul înalt și palid care i se-nfățișa avea un chip cum preotul nu mai văzuse vreodată. Părea dăltuit din cea mai albă piatră; desăvârșirea trăsăturilor, de o finețe fără seamăn, era încadrată de un păr lung și greu, în care noaptea însăși părea a se adăposti. Însă, privind în ochii bărbatului, mult alungiți spre tâmpile, Toshiaki simți fiori reci, scuturându-i trupul. Părea că nimic omenesc, nimic viu, nu se regăsea în ochii negri, înghețați într-un tărâm numai de ei știut. Toshiaki nu mai avu nicio îndoială: aici, pe câmpul de niciunde, privea moartea în ochi.

Bărbatul nu mai grăi; părea că așteaptă ca preotul să-și adune gândurile și simțirea, în liniște. Iar simțirea reveni în trupul lui Toshiaki, pe deplin, umplându-l de durere; era, probabil,

plin de vânătași și zgârieturi, însă nu avea niciun os rupt, cu siguranță. Iar gândul, gândul acela se ivi și el, cu o limpezime și putere de nestăvilit: pe el îl avea în față, chiar pe EL!

— Mugen... Mugen Daisho!

Nici nu apucă să-și termine rostirea, că se trezi cu o lamă neagră, cu totul stranie, la o palmă de beregată; iar moartea grăi din nou:

— De unde știi numele ăsta?

Toshiaki nici nu mai respira; de următoarele vorbe îi atârnavă viața și viitorul, fără nicio îndoială. Fusesse captivul lui Onidate și se aflase la vârful sabiei slugoilor săi, însă nicicând moartea nu-i păruse atât de aproape, de palpabilă, ca-n această clipă.

— De la... Ako!

O preschimbare cumplită cuprinse chipul cel desăvârșit. Din palidă, pielea bărbatului deveni albastră, iar ochii, în întregimea lor, își pierdură culoarea, devenind două flăcări albe, întinse până la tâmpile. Moartea nici măcar nu mai avea chip omenesc!

— Ako a pierit demult, împreună cu ei!

— Ako nu a pierit, Mugen! Însă... asemeni ție, nici ea nu mai este... umană, întreagă! E doar o lamă necruțătoare, ce-și așteaptă prada! Dar e în viață!

Timp de câteva clipe, între cele două fapte domni tăcerea. Trăgând aer în piept, Toshiaki reuși să îngăimeze:

— Șezi blând și ți-oi spune multe... multe lucruri, ce te vor ajuta pe mai departe... în cele ce vrei să făptuiești.

Încetul cu încetul, chipul lui Mugen își recăpăta înfățișarea firească; când și ultima urmă din acea neomenească preschimbare pieri de pe figura sa, lama cea neagră se întoarse în teaca-i. Preotului îi păru că mișcările bărbatului din fața sa se petreceau, cumva, toate în același timp, de parcă vremea, în curgerea-i normală, nu avea nicio putere asupra lui. Mugen Daisho, marele răzbunător, părea că se mișcă prin timp, fără a fi atins de el. Deși lucrul acesta era cu totul de neînțeles, cel puțin nu-l mai uimea. Sanae îl avertizase că, de-l va întâlni vreodată pe moștenitorul clanului Daisho, va avea în fața sa o făptură ca nicio alta. Cât din ființa sa mai era omenească, cât din ea pierduse în năpastă, cât sacrificase pentru aceste puteri, tănuite și de neînțeles? Probabil că nimeni, în afară de Mugen Daisho însuși, n-ar fi putut răspunde la aceste întrebări.

— Mai era un preot, asemeni ție, care-n vremea copilăriei îmi spunea să șed blând...

— Și l-ai ascultat?

— Nicicând.

Eliberat din ghearele fricii, Toshiaki izbucni-n râs, însă durerea ascuțită din umăr îi curmă hohotul. Cu mare greutate, sprijinindu-se pe genunchi și refuzând ajutorul lui Mugen, reuși să se ridice-n picioare.

— Iartă-mă sfinția ta, n-am vrut nicicum să te rănesc. Și rogu-te, spune-mi cât mai iute cele ce știi.

— Sigur că da, ca iar să te prefaci în vijelie, să dobori cât mai mulți sărmani drumeți, a căror singură vină e că se află pe drumul spre capitală, eventual să mai distrugi și ogoarele oamenilor, că deh, graba e mare, către tărâmul răzbunării! Spune, Mugen, cât prăpăd ai de gând să lași în urmă, pentru a ajunge grabnic la vrăjmașul tău?

Prea târziu își dădu seama preotul că asemenea vorbe i-ar fi putut aduce moartea; le rostise deja. Însă, spre marea-i uimire, musturarea sa nu fu primită cu tăișul sabiei. Cu glasul plin de umbrele morții, moștenitorul Daisho rosti ceva ce părea atât o amenințare, cât și o promisiune:

— Prăpădul se află înaintea mea, preasfinte.

Șontăcând prin iarbă, preotul se apropie de Mugen. Moștenitorul Daisho era chiar mai înalt decât el, iar trupu-i subțiratic părea a avea tăria oțelului. „Și omul, și sabia par turnați în aceeași forjă; oare unde se termină unul și unde începe celălalt?”

Însă preotul nu-și rosti întrebările; chiar sosise vremea a-i spune tânărului rătăcitor toate cele pe care aflate.

— Se cuvine să-mi știi numele – Toshiaki. Am fost cândva prietenul cel mai de încredere al Împăratului și preot pe muntele sacru.

Așa cum era obiceiul în Yamatai, preotul se înclină, scurt; spre surprinderea sa, bărbatul cel tânăr îi urmă exemplul.

— Mugen din clanul Daisho, ultimul dintre pădureni.

— Bucură-te, Mugen din clanul Daisho, căci nu ești ultimul. Ako este acum căpitan al gărzilor Împărătesei și așteaptă clipa prielnică pentru a-și împlini răzbunarea. Cu siguranță, vei afla chiar de la ea cum a reușit să supraviețuiască. Deși poartă acum alt nume, iar din copila ce-o știai, n-a mai rămas nimic, ea nu și-a uitat datoria de sânge. Vei fi... vei fi atât de îndurerat, când o vei vedea, dar... ea n-a încetat nicio clipă să fie o Daisho.

Cu gândul la Akuma, acea faptură ce părea a fi strâns în ea toate năpastele lumii, glasul lui Toshiaki se frânse; însă, adunându-și, din nou, tăria cugetului, preotul continuă:

— Ea a fost cea care mi-a încredințat inima mamei tale și capul tatălui tău; am mers în Kawa și le-am clădit altar. Atât... atât am putut să fac eu... pentru ei.